

— Азъ ужъ ще въртя дръжката. Ти, Поливко, ще свиришъ задъ мене. А ти, Заливко, ще гледашъ да не избѣга пѣтела.

По туй време Заливко държеше пѣтела за човката. Въ разговора, той нѣкакъ поотпусна ржката си и се чу едно: куд-куд-куд!...

— Сжщо като Кати! — викнаха въ единъ гласъ и тримата.

Плачко презрамчи сандъчето. Поливко сложи 'макарятата кутийка върху сандъчето. Тя бѣше пълна съ разноцѣтни билетчета.

— Най-напредъ да опитаме тука, че после на улицата! — рече Плачко.

Заливко дигна пѣтела и го сложи върху сандъчето, но все още го държеше.

— Почвамъ! — извика Плачко, и приготви ржката си, като че върти дръжка. Съ другата си ржка той подаде на Поливка малката хармоничка.

Поливко я взе, сложи я на устнитѣ си и свирна.

Боядисаниятъ пѣтелъ полудѣ отъ страхъ. Той напъна последни сили и, както бѣше мокъръ отъ боята, се изплъзна изъ ржцетѣ на Заливка.

Прогърмѣ едно ужасно куд-куд-куд!, плеснаха две крила, разтърси се опашка. Съ едното си крило и

половината опашка пѣтелътъ перна Поливка по носа и го боядиса жълто-червенъ. Другото му крило цапна Заливка по бузата и я боядиса цѣлата жълта. А опашката му мацна Плачка по устата и брадата и ги начерви до нѣмай кжде.

И дордето тримата разбератъ каква е работата, пѣтелътъ подхвъркна на стобора. Той изпъна гърди и викна изъ все гърло: кукуругу-у-у!

Колкото пѣтли имаше изъ дворищата се занадпреварваха да го надвикатъ. Цѣлата улица кънна.